

TÓZSÉR ÁRPÁD

## *Isten belső monológjáról*

*Vádorlásaid legvégén szorozni,  
összeadni, kivonni illenék,  
s várni a kínok és bűnök  
szorzatainak végösszegét, a  
nemlét-zérót. De annyiszor  
megtetted ezt már ifjan, hogy e  
spirituális számtani műveletekkel,  
mondhatni, jócskán előre vagy:  
abban a hitben, hogy az ember,  
akár Thalész lapos Földje,  
úszó korong valami óceánon,  
mely óceánnak a széléhez érve  
a korong a kegyes semmibe süllyed –  
ifjan több versedben is  
hívtad a halált.*

*Hívtad s nem jött, helyette  
emlékeid tavából furcsa képsor  
párállt föl: Mestrovic Jóbja s a szobor  
tátott szája fölött a hiányzó ég –  
a hallgató Isten. S kiáltott Jób:  
Uram, a büntelent miért gyötröd?  
És a bűnösnek mért kedvezel?  
És hol vagy az ember, mikor  
kimúlik? – Hánykódtak a szavak  
a vonagló héber abdzsad-hangzók  
fel-felcsapódó hullámain,  
de egyenesen a létezés torkából  
szakadó kérdésekre válasz nem jött,  
az Úr decensen félrenézett.  
Decensen? Szálljunk mélyebbre!*

*Holtan is birtokában elmédnek, képzelt  
halálaid után a sírjaidban, néhai nyelved  
sötét üregeiben, a szavak s ragok közti  
résekben is konkrét jelentés – egér,  
démon, kígyó – voltál. Nem igaz,  
hogy utunk végén a semmibe lépünk,  
s a földben nyomok nélkül elosztunk,  
hogy a robbanásig zárt agyunk Hadron-*

*ütköztetőjében, e világvég-projektben  
az ellenanyag az anyagot megsemmisíti.  
Elemi részecskéink a sírban is tovább  
gyötrődnek, csak a külső reagálás  
képessége szűnik meg, csak a száj  
Hadron-gyűrűje záródik be örökre,  
földi kínunkat sűrítve sokszorosára.*

*Az erebosz és nüx, az este és reggel  
olajozottan forognak tengelyeiken. –  
Jőjj el, kezdetek látomása s az örökös  
„miérték”-re a „mert”! Az Isten  
az éonnyi bosszú hetedik napon,  
immár örege, pihenni készül, mikor  
valaki ököllel, alulról verni kezdi  
az ég padlatát. A Teremtésen  
a tenger kékje s az erdők zöldje  
még meg sem száradt, s az ember  
máris fennszóval panaszkodik:  
A büntelent miért... Az Isten a hetedik  
napon teremti meg a hallgatás  
transzcendenciáját, melyet tízezer  
évvél később Dublin demiurgosza*

*belső monológnak keresztel.*

